

og mere gaar henimod, at alle kræver og faar den 3-aarige Uddannelse, idet de unge selv indser, at det er nødvendigt i Henhold til de stigende Krav, der stilles til dem — til Trods for dette viser det sig, at der er en ikke ringe Tilgang til Sygeplejerskestanden; man kan vel snarere sige, at der i Øjeblikket er for rigelig Tilgang. I Aarsberetningen for 1923 fra Centralforeningen af Sygeplejervirksomheder udenfor København siges der følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil oplæse: „Medens Kontorets tidligere Aarsberetninger har udtalt, at Tilgangen til Sygeplejerskestanden var aftagende, er der nu indtraadt en Strømkæntning, idet der fra forskellige Sider meldes om Tilstrømning til Sygehusenes ledige Elevpladser, saaledes at et omhyggeligere og mere kræsent Udvalg har kunnet finde Sted. Efterhaanden som det ene Sygehus udvides og moderniseres efter det andet og aarligt udsender en Strøm af færdige Elever, er det klart, at der vil indtræde Overproduktion, og der har ogsaa vist sig Tegn dertil. Dagspressen bragte endog i Løbet af Aaret en Notits om en paatænkt Arbejdsløshedskasse for ledige Plejersker. Man vil ogsaa have bemærket, at de søgende Foreningers Antal — efter Annoncerne at regne — er svundet ind, og antagelig er det allerede nu saaledes, at enhver Plads vil kunne besættes, dersom der ikke fra en af Siderne findes principielle uopfyldelige Fordringer. Hvis en Forening endnu modsætter sig Antagelsen af en Plejerske med 3-aarig Uddannelse, vil den naturligvis kunne møde Vanskeligheder, thi Plejersker med mindre Uddannelse produceres snart ikke mere. Udviklingen gaar, saaledes som Kontoret forlængst har forudsagt, i Retning af 3 Aar som Normaltiden.“ Dette siges i Aarsberetningen fra Centralforeningen af Sygeplejervirksomheder udenfor København, og man erindrer, at Centralforeningen er, om jeg saa maa sige, en Arbejdsgiverforening. Dette skal naturligvis ikke forstås i Ordets egentlige Betydning, thi Centralforeningen og de enkelte Foreninger, som staar indenfor den, har alle et humant Formaal og er saaledes ikke stiftet som Arbejdsgiverforening. Men i Forholdet overfor Sygeplejerskerne er det en Slags Arbejdsgiverforening, selv om der staar en hel Del Sygeplejersker indenfor Centralforeningen. Se, denne Forening havde tidligere, da Sagen om Statsanerkendelse rejstes, paa dette Omraade staaet i Modsætningsforhold til Dansk Sygeplejersaad. Nu er de to Organisationer midlertid ganske enige i Spørgsmaalet, idet

de mener, at man af Hensyn til den store Almenhed bør have Udøvelsen af Sygeplejergerningen ind under fastere Former. Ved Dansk Sygeplejersaad nylig afholdte Jubilæum var det Ønsket om den snarlige Statsanerkendelse, der gik som den røde Traad gennem hele Festen, og det var ikke alene Sygeplejerskerne selv, som frembar Ønsket, men det frembares af en hel Række dygtige og anerkendte Læger samt andre hospitals- og sygehuskyndige Folk.

Idet jeg til Slutning udtaler en Tak til den højtærede Indenrigsminister, fordi han har fremsat Lovforslaget paa ny, skal jeg tilsige mit Partis Støtte til dets Gennemførelse og udtale Haabet om, at Sygeplejerskestanden, der saa stærkt har næret Ønske om Lovforslagets Gennemførelse, snart maa faa dette Ønske opfyldt.

Piper: Den Sag, som dette Lovforslag omhandler, Spørgsmaalet om Statsanerkendelse af Sygeplejersker, kom paa et ret tidligt Tidspunkt under Overvejelse i Medicinalkommissionen, hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem. Det stod allerede den Gang for Medicinalkommissionens Medlemmer som ret vanskeligt at faa Kravet om Statsanerkendelse fæstnet i Lovforslags Form. Derfor blev Sagen ogsaa en af de sidste Sager, som Kommissionen blev færdig med. Lovforslaget blev fremsat i Tinget i Samlingen 1921—22. Det er jo Sygeplejerskernes Krav om at faa Statsanerkendelse — en særlig Uddannelse, der skiller dem fra andre, som plejer syge —, som herigennem skulde lovfæstes. Det er en Selvfølge, at vi alle maa ønske Sygeplejerskerne saa god og fyldig en Uddannelse som muligt, men man har jo hidtil fra Sygeplejeforeningernes Side næret nogen Betænkelighed, idet man har frygtet for, at Lovforslagets Gennemførelse kunde volde Vanskeligheder for Sygeplejeforeningerne i Henseende til at skaffe det nødvendige Antal Plejersker. Jeg vil imidlertid anbefale Lovforslaget til Fremme og til velvillig Overvejelse. Jeg haaber, at den Behandling, det nu gaar ind til her i Landstinget, maa kunne føre til, at Lovforslaget kan tilfredsstille den store Stand, som dette Emne angaar.

Marie Hjelm: Vi husker alle sammen, hvor stort Røre der for tre Aar siden, i Efteraaret 1921, var i sygeplejeinteresserede Kredse i Anledning af Lovforslaget om statsanerkendte Sygeplejersker. Det er det samme Lovforslag, der nu ligger for os. Den Behandling, som blev